

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. Перник, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: НЕДА Н. ТАБАНДЖОВА
ЗАРКОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ Въззивно гражданско дело № 20231700500103 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното :

С решение № 1281, постановено на 01. 12. 2022г. , по гр. д. № 4036 / 2021г. по описа на Пернишкия районен съд :

Са осъдени на основание чл. 327, ал. 1 ТЗ и чл. 121 ЗЗД „Ер Би Джи Груп Р“ ЕООД, ЕИК 205537045, със седалище и адрес на управление гр. София 1142, бул. „Евлоги и Христо Георгиеви“ №65,ет.2 и Р. М. В., ЕГН *****, ***, солидарно да заплатят на „ФОРСТ“ ЕООД, ЕИК 200187915, гр. Перник, кв. Рудничар, ул. Втора № 485, сума в размер на 21 192,09 лева, сбор от извършени доставки на горива по рамков договор за търговска продажба на горива от 13.08.2019 г., за които са издадени фактури №: *** на стойност - 4988,87 лева; *** на стойност - 8154,55 лева; *** на стойност - 3540,06 лева; *** на стойност - 2468,57 лева; *** на стойност - 2040,04 лева, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба - 30.07.2021 г. до окончателното плащане на задължението.

Са осъдени, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „Ер Би Джи Груп Р“ ЕООД и Р. М. В., солидарно да заплатят на „ФОРСТ“, ЕООД сумата от 2040,58 лева - разноси в настоящото производство.

Недоволен от така постановеното решение е останал Р. М. В., който чрез особения си представител адвокат М. К., го е обжалвал изцяло. По обстойно изложени съображения във въззивната жалба моли същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно и предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Основно оплакванията може да се обобщат като: допуснати процесуални нарушения на съдопроизводствените правила от страна на първоинстанционния съд, обсъждане на доказателства, които са били преклудирани, позоваване на несъотнесима към процесния казус практика на ВКС, както и неправилни и превратни изводи на съда при анализа на събраните по делото доказателства. В съдебно заседание жалбата се поддържа от особения представител адвокат М. К. и се навеждат доводи, че ищецът не е доказал иска си при условията на главно и пълно доказване, че е извършвал процесните доставки. Представена е и писмена защита – трета поред.

Насрещната страна „ФОРСТ“ ЕООД, не е подала писмен отговор. В съдебно заседание, дружеството, чрез адвокат Р.П., оспорва жалбата и моли да му се присъдят направените по делото разноси.

За да постанови решението си, **Пернишкият районен съд** е приел следното:

Приел е, че между „Форст“, ЕООД (продавач) и „Ер Би Джи Груп Р“ ЕООД (купувач) е сключен Договор, който по своя характер определя съдържанието на бъдещ/и договор/и и улеснява сключване на основния договор, но сам по себе си не е източник на права и задължения освен това, че задълженията се заплащат в рамките на пет работни дни от издаването на фактура (чл. 13), както и че Р. М. В. се задължава солидарно с купувача за задълженията на „Ер Би Джи Груп Р“ ЕООД - чл. 18.

Отбелязал е, че доставката се установява от първоначалната и допълнителните съдебно – счетоводни експертизи, които съдът е кредитирал изцяло. Посочил е, че след проверка в централен офис на НАП (поради неосказано съдействие от „Ер Би Джи Груп Р“ ЕООД), вещото лице е установило, че фактури №: *** на стойност - 4988,87 лева и № *** на

стойност - 8154,55 лева, са включени в дневниците за продажби на дружеството и е подадена справка декларация за данък. Съдът е приел, че осчетоводяването на издадените фактури от получателя и включването им в дневниците на покупките му, както и в Справките -декларации, имат правната характеристика на извънсъдебно признание, както относно задължението във вида, в който е материализирано във фактурите, така и за съществуването му, като в тази насока се е позовавал на решение № 42/19.04.2010 г., по т.д. № 593/2009 г. на II-ро т.о. на ВКС, решение № 109/07.09.2011 г. по т.д. № 465/2010 г. , II т.о. и др.

По отношение на останалите фактури - *** на стойност 3540,06 лева; *** на стойност - 2468,57 лева и *** на стойност - 2040,04 лева, е отбелязал, че вещото лице е установило, че те пряко кореспондират с издадени от ищеца фискални бонове, които съдържат конкретни количества гориво и единична цена. Посочил е, че тези фискални бонове съответстват на отразеното в протоколи за зареждане на гориво, в които е посочено дата, количество, единична цена, рег. номер на автомобил и име на водача на МПС което се установява и от разпитания по делото свидетел, който е посочил, че именно така са осъществявани търговските взаимоотношения между двете дружества, като съответният водач на МПС се легитимира с издадена от ищеца карта, а плащането е отложено и чрез банков превод.

Съдът е отбелязал, че имената на лицата, зареждали гориво при ищеца са М.Т. и Г.Л., които съгласно представената по делото справка от НАП в процесния период са били служители на „Ер Би Джи Груп Р“ ЕООД.

Съдът е намерил възраженията на особения представител на ответника Р. М. В., за неоснователни:

Обсъдил е възраженията, че Договорът е нищожен, тъй като не носи подпис на представляваната от особен представител страна. Отбелязал е, че по делото е представен оригинала на Договора, в който ясно личат поставените подписи и собственоръчно изписаното име на солидарния длъжник, като по правилото на чл. 180 ГПК съдът е зачел доказателствената им стойност. Посочил е, че особеният представител е оспорил и подписа по чл. 193, ал. 1 ГПК, но при дадената му възможност не е съумял да обоснове своето възражение, поради което съдът не е уважил доказателственото искане в тази насока.

По възражението, че е налице встъпване в дълг и липса на определен максимален размер на задълженията, е посочил, че такова изискване няма в закона, а обстоятелството, че не са посочени номерата на картите, с които зареждащите гориво се легитимират е ирелевантно след като в протоколите са отразени иманата им и е положен подпис, удостоверяващ вида и количеството на зареденото гориво.

Съдът е отбелязал, че действително фактурите не са подписани, но именно поради което са събрани множество други доказателства, които пряко установяват доставката.

Обстоятелството дали ищецът е лицензиран търговец на горива и дали касовият му апарат е регистриран, съдът е счел за ирелевантни за спора в настоящото производство.

По отношение твърдението, че горивото не съответства по качество е отбелязал, че е наведено едва в рамките на устните състезания, поради което е преклудирано, но дори и да не е било преклудирано, по делото липсват данни за установени дефекти към момента на предаване, поради което на основание чл. 324 ТЗ стоката се смята одобрена като съответстваща на изискванията, освен за скрити недостатъци, а за купувача - ответник е възникнало задължението да заплати цената при предаване на стоката - чл. 327, ал. 1 ТЗ.

Предвид установена валидна договорна връзка между страните и след като ищецът е доказал доставката на горива по количество, вид и цена на стойност, отразена в приложените по делото фактури, съдът е направил извод, че предявените искове са основателни, както и че е доказана и солидарната отговорност за тези задължения и на Р. М. В. по правилото на чл. 121 ЗЗД.

След като взе предвид направените с жалбата възражения и по реда на чл. 269 от ГПК, Пернишкият окръжен съд, приема за установено следното :

Въззивната жалба се явява процесуално допустима – подадена е от активно легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалването, в преклузивния срок за обжалване и подлежи на разглеждане по същество.

Въззивният съд, служебно намира, че обжалваното решение се явява валидно - същото не е нищожно и не е недопустимо.

По въпросите за незаконосъобразност на обжалваното решение, Пернишкият окръжен съд е ограничен от изложеното в жалбата. Изхождайки от изложеното във въззивната жалба, от доводите на „Форст“ ЕООД, както и от събраните по делото доказателства, Пернишкият окръжен съд намира следното :

Предявения иск е с правно основание чл. 327, ал.1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал.1 от ЗЗД.

По делото няма представени доказателства и направени доказателствени искания, след изтичане на преклузивните срокове за това, както и няма извършени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила.

Видно от приложения по делото договор в оригинал /л.157 – 160/, на 13. 08. 2019г., „Форст“ ЕООД, в качеството му на продавач, „Ер Би Джи Груп Р“ ЕООД в качеството на купувач и Р. М. В., с ЕГН *****, в качеството му на солидарен длъжник за задълженията на купувача към продавача, са сключили Договор за продажба на гориво, /търговски продажби по смисъла на чл. 318 и сл. от ТЗ/, който е подписан и от тримата участници по него.

От свидетелските показания на В.Е.И., разпитана в с.з. на 23. 06. 2022г., се установява конкретния начин на докарване на горивото и негово приемане.

Видно от приложените списъци протоколи за зареждане на горивото /л.139 – 142 от първоинстанционното производство/, при доставката на гориво се попълват : датата на доставка, регистрационния номер на товарния автомобил, с който е извършена доставката, имената на водача на товарния автомобил, вида гориво, количеството доставено гориво, цената на един литър от това гориво, общата цена на доставеното гориво и се полага подпис от страна на водача на товарния автомобил, доставил горивото.

Видно от писмо на НАП и приложената към него справка, водачите доставяли гориво по описания по – горе начин М.М.Т. и Г.Л. К. са били работници в ответното дружество.

От първоначалното заключение и двете допълнителни заключения към него, на вещото лице В.М.В., които съдят възприема като компетентно и обективно изготвени, по назначените съдебно – счетоводна и две допълнителни съдебно – счетоводни експертизи, се установява :

Че фактури №: *** на стойност - 4988,87 лева и № *** на стойност - 8154,55 лева, са включени в дневниците за продажби на дружеството и е подадена справка декларация за данък, поради което и съгласно константната практика на ВКС в тази насока, те имат правната характеристика на извънсъдебно признание, както относно задължението във вида, в който е материализирано във фактурите, така и за съществуването му,.

Че останалите фактури - № *** на стойност 3540,06 лева; № *** на стойност - 2468,57 лева и № *** на стойност - 2040,04 лева, пряко кореспондират с издадени от ищеца фискални бонове, които съдържат конкретни количества гориво и единична цена, както и че тези фискални бонове съответстват на отразеното в протоколи за зареждане на гориво, в които е посочено дата, количество, единична цена, рег. номер на автомобил и име на водача на МПС което се установява и от свидетелските показания на В.Е.И., която е посочила, че именно така са осъществявани търговските взаимоотношения между двете дружества, като съответният водач на МПС се легитимира с издадена от ищеца карта, а плащането е отложено и чрез банков превод.

При самостоятелен и съвкупен анализ на горното, макар и фактурите да не са подписани, се установява доставянето на процесното гориво, но няма доказателства, че то е било заплатено.

Обстоятелството дали ищецът е лицензиран търговец на гориво или не е, е без значение за правния спор, а именно, че ответниците дължат заплащане на процесната сума.

Следователно искът е основателен както срещу дружеството ответник, „Ер Би Джи Груп Р“ ЕООД, така и срещу ответника Р. М. В. и следва да бъде уважен срещу тях двамата солидарно, така както е уговорено в чл. 18 и чл. 19 от договора.

При това положение въззивната жалба се явява неоснователна, поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено. Пернишкият окръжен съд следва да отбележи, че изцяло възприема обстояйните мотиви на Пернишкия районен по реда на чл. 272 от ГПК.

Въззиваемото ответно дружество е направило разносики пред Пернишкия окръжен съд в размер на 2 307,28лв. възнаграждение за особения представител на Р. М. В., с оглед изхода по делото същият следва да бъде

осъден да заплати на „Форст“ ЕООД, тази сума.

Тъй като въззивната жалба е подадена от особения представител на Р. М. В. и съгласно разпоредбата на чл. 83, ал.1, т.5 от ГПК държавна такса не е внасяна, то с оглед изхода по делото и на основание чл. 78, ал.6 от ГПК, Р. М. В., следва да бъде осъден да заплати по сметка на Пернишкия окръжен съд държавна такса в размер на 423,84лв., ведно със законните лихви за забава на държавни вземания, считано от датата на влизане на решението в сила до окончателното изплащане.

Тъй като се касае за търговски отношения и цената на иска е над 20 000лв., то решението подлежи на касационно обжалване.

Водим от гореизложеното и в същия смисъл, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1281, постановено на 01. 12. 2022г., по гр. д. № 4036 / 2021г. по описа на Пернишкия районен съд.

Осъжда Р. М. В., с ЕГН *****, с адрес ***, **да заплати** на „Форст“ ЕООД, с ЕИК 200187915, със седалище и адрес на управление : гр. Перник, кв. „Рудничар“ , ул. „Втора“ № 48Б, сумата на **2 307,28лв.** /две хиляди триста и седем лева и двадесет и осем стотинки/, представляваща направените от дружеството разноски в производството пред Пернишкия окръжен съд – възнаграждение за особения представител на Р. М. В..

Осъжда Р. М. В., с ЕГН *****, с адрес ***, **да заплати** по сметка на Пернишкия окръжен съд държавна такса в размер на 423,84лв., /четристотин двадесет и три лева и осемдесет и четири стотинки/, ведно със законните лихви за забава на държавни вземания, считано от датата на влизане на решението в сила до окончателното изплащане.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____